

[Formanden.]

beder de ordførere, der ønsker ordet, om at melde sig.

Per Hækkerup (S):

Kun nogle ganske få bemærkninger. Når hr. Dahlgaard siger, at det radikale venstre ønsker den bundne opsparing erstattet af besparelser, må det altså betyde besparelser af et omfang på ca. 1 mia kr. Jeg er overbevist om, at det ikke vil være muligt at gennemføre sådanne besparelser på den kommende finanslov, uden at det kommer til at gå alvorligt ud over den sociale sektor, og uden at det kommer til at gå alvorligt ud over undervisningssektoren. Jeg håber sandelig ikke, at det vil være det radikale venstres linje. Jeg tror, man skal en anden vej.

Så vil jeg gerne sige til hr. Gert Petersen, der morede sig med at citere udmærkede betragtninger, jeg havde fremført i 1970, at også hr. Gert Petersen har sikkert forstået, at den faktiske økonomiske situation og udviklingstendens i dag har en helt anden og alvorligere karakter end den i 1970. Jeg mener ikke, det er forsvarligt bare at sætte sig hen og ikke foretage noget som helst, og det er den linie reelt, socialistisk folkeparti har valgt.

Jeg vil gerne sige til hr. Gert Petersen og til hr. Knud Jespersen, at hvis de prøver på at tælle mandaterne her i tinget, ved de lige så godt som jeg, at der ikke er skygge af chance for, at de synspunkter, som socialdemokratiet kunne ønske gennemført, rent og purt kan føres igennem, og hvis man ikke vil vælge at sætte sig selv totalt uden for indflydelse — det ved jeg, det vil det kommunistiske parti; jeg forstår, det er kun nødtvungent, at socialistisk folkeparti må gøre det i denne sag — er man nødt til at søge kompromis med partier, der kan udgøre et flertal for en politik, som giver os så meget af det, vi kunne ønske, som muligt. Det er ikke os, der kan diktere, hvad der skal vedtages herinde. Det er ikke os, der kan bestemme, hvilken holdning de enkelte partier skal indtage. Vi er nødt til at forhandle os frem, og det ville efter min opfattelse være ulykkeligt, hvis der i denne situation enten ingenting skete eller venstre regeringen blev tvunget til at søge sig et flertal her i salen uden om socialdemokratiet.

Jeg er overbevist om, med den tale, hr.

Gede holdt, at det ville være ulykkeligt for landet, hvis en venstre regering blev tvunget til at søge sit flertal sammen med fremskridtspartiet.

Gede (FP):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal være stolt eller det modsatte over, at vi har haft så stor indflydelse på socialdemokratiet. I øjeblikket er jeg i og for sig mest tilbøjelig til ikke at være stolt over det.

Der er blevet sagt meget om ansvarlige partier, som vil gå ud og gøre markarbejdet eller noget i den retning. Nu er det meget godt at kunne enes om noget, men det er jo ikke ligegyldigt, hvad man enes om. Regeringens holdning forekommer mig at minde om det gamle udtryk, at det er bedre at komme galt af sted end slet ikke at komme af sted. Og på den måde ønsker vi i hvert tilfælde ikke at komme af sted.

Hr. Christophersen sagde, at vi havde jo ikke villet medvirke til nogen løsning. Vi har dog gentagne gange både her i salen og over for statsministeren sagt, at vi var meget positive over for et samarbejde med regeringen. Vi stillede kun én eneste betingelse, nemlig at vi skulle have en betydelig forhøjelse af den skattefrie bundgrænse. Men den slags skattelempler er regeringen tilsyneladende ikke interesseret i.

Så sagde hr. Christophersen, at vi ikke havde interesseret os for valutabalancen og rentehøjde og mange af den slags ting. Tja, nu er jeg ganske vist ikke cand. polit., men jeg kan da alligevel godt indse, at hvis Danmarks eksport er for lille og vores import for stor, kunne det eventuelt hænge sammen med, at vi havde for få mennesker beskæftiget på konkurrenceområdet, altså i eksportindustri og importkonkurrerende industri, og når vi har for få mennesker beskæftiget dér, har det flere grunde.

For det første er det en forudsætning for, at erhvervslivet ansætter flere folk, at det kan betale sig at ansætte flere folk. Den anden forudsætning er, at der er flere folk til disposition. Igennem den skattelovgivning, man har ført, er det blevet sådan, at erhvervslivets interesse for at producere mere i vidt omfang er blevet stærkt begrænset, og lønmodtagernes interesse i at arbejde mere er blevet om muligt endnu mere begrænset. Og så har man da for øvrigt sørget for at an-